

Søren betalte sin Fortæring og gik op paa Gaden. Med fredløst Sind drev han om i Byen. Han syntes, at alle Folk saae paa ham med anklagende Blikke, som om de vidste, hvad han havde for. Det gjorde ham ondsindet. Hvad havde det Rak at blande sig i hans Sager! Vilde de ham noget, kunde de komme an! En lille Pige, der standsede foran ham for at spørge, hvad Klokken var, ragede han tilside med en Ed.

Oppe ved Markedspladsen gik han igen ind i en Beværtning og satte sig til at drikke. Ved den fjerde „Puns“ blev han høj-røstet og gav sig til at traktere de andre Gæster. Han forlangte en Flaske Portvin og kastede en Daler henad Bordet. Folk blinkede til hinanden og morede sig over ham.

Da to Soldater kom ind, sprang han op og gjorde militær Honnør. Han bød ogsaa dem paa en Puns og smøgede sit Ærme op for at vise dem Arret efter Granatsplinten fra Mysunde. Saa begyndte han at snakke om sin Kone og sine Børn og fortalte, at han var kommen til Byen for at købe Stangjern og Værktøj for 300 Rigsdaler.

Et Par Timer efter, da han igen kom ud paa Gaden, var han sejlene fuld.

IV

Kort fortalt: Dagen efter stod Søren igen i sin mørke Smedje og rystede Huset med Slagene af den vældige Forhammer. Og her stod han siden Dag ud og Dag ind, indtil han blev en gammel Mand.

Han ældedes tidlig. Skallen blev blank, og Skægget falmende, før han naaede de halvhundrede. Menneskefjendsk som en Bindehund var han bleven, og naar han havde taget for mange Snapse til Maden, slog han om sig med haanske og storagtige Ord, saa Folk lo af ham bag hans Ryg.

Ogsaa Ane-Mette begyndte nu at lakke tilaars; men skønt hun bestandig havde levet som med et Tordenvejr hængende over Huset, var hun ikke bleven kuert. Den lille rørige Kone med de milde Øjne og det taalsomme Sind var nu ogsaa den, der kendte